

Játzóvá válni, játszótársnak lenni, játszani...

A gyermek tudja, a jószág önmagában van, „kéznél van”. A fantáziája segítségével megsokszorozza a benne létező jót, legyőzi a megjelenő „rosszat”, felkészül az ÉLETRE. Az óvodás korban pedig: A JÁTÉK: MAGA AZ ÉLET.

A játékhoz kapcsolat kell önnön magunkkal és Másokkal. Ennek mintáját a méhen belüli, és a születés utáni életből hozzuk. Ha várjuk a babánkat együtt a Párunkkal, ha elfogadjuk már a méhen belül, hogy lehet lány vagy akár fiú, ha örömmel és szeretettel fogadjuk őt világra jöttében, akkor kezdettől fogva többet vagyunk együtt vele, többet mosolygunk rá, többet érintjük és többet játszunk vele. Kapcsolatunk a biztonságon, a hiten, a kölcsönös bizalmon, a reményen alapszik. Minden később kialakuló kapcsolat mintája ivódik gyermekeinkbe. Egy biztonságot adó viszonyban a gyermekek fejlődése kiegyensúlyozott, harmonikus mind fizikai, mind lelki, pszichés, mind szellemi, értelmi szinten. A játékhoz nagy szükség van: az érintésre, a konstruktív feszültség-levezetésre, az érzelmek kifejezhetőségére, az értelmi képességekre, a kontrollra. De mindennél fontosabb a játékban megélhető együttes öröm: együtt lenni a világgal, annak tárgyaival, együtt lenni a családdal, és nem utolsósorban együtt lenni önmagunkkal, az önálló játékban.

A jó játék másik fontos tulajdonsága: rávilágít, pallérozza jó képességeinket, ugyanakkor fejleszti azokat, amik még alakulóban vannak, és evvel párhuzamosan segít a jóvá válásban. Staehelin (1992) fogalmazza meg, hogy minden személyiségnek van egy un. megbetegíthetetlen része, az „abszolút” szubsztanciája. Gyermeeknyelven úgy fogalmazhatnánk: minden gyermeknek van egy „jószág-pontja”. Minden gyermek „tudja”, hogy van benne egy ilyen. Ha megkérdezik (nagyon komolyan!) a gyermeküket, hol is van az övé, készségesen megmutatja azt. Ha ez a jószágpont jól érzi magát, szétárad a benne lévő jószág. De ha néha elfárad, kihűl, olyankor fel kell melegíteni. Tegyük rá kezünket erre a pontra, melegítsük fel, hogy újra elérjen mindenhova bennük (a jószág). Ez a Mások fényében, melegében, figyelmében megélt jószág tesz minden gyermeket önmaga és mások számra elfogadhatóvá és szerethetővé. Ennek a megélhetőségnek, átélésnek ad felületet a játék. A játék, ami újra és újra megismételhető, és ezzel felidézhető benne a csoda. Mondhatnánk azt is, hogy legelemibb szinten (az idegrendszer, a „zsigerek” szintjén) születik meg egy soha el nem felejthető lenyomat erről.

A gyermek tudja, a jószág önmagában van, "kéznél van"

A fantáziája segítségével megsokszorozza a benne létező jót, legyőzi a megjelenő „rosszat”, felkészül az ÉLETRE. Az óvodás korban pedig: A JÁTÉK: MAGA AZ ÉLET.